

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο 'Αθήνα, 17 'Ιουλίου 1921

ΑΡΙΘ. 741 (ΦΥΛ. 2)

ΠΑΓΑ ΛΑΛΕΟΥΣΑ (ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ)

ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΟΡΓΙΑ

Ὡ λιτανεία ἐρωτική, ξανθὲ τοῦ κόσμου Ἀπρίλη,
Τί κι' ἂν ἡ νέα σου ὁμορφιὰ περνάει μπροστά μου ξένη;
Τὸ ἄλικο νέκταρ μὲ κερνάει, φιλῶντας με στὰ χεῖλη,
Παρθένα πρωτοφίλητη, τῆς Σπάρτης ἡ Ἑλένη.

ΑΤΤΙΚΗ

Δὲ σὲ σκεπάζει, ὦ Ἀττική, βαρεῖα χλαμύδα ἐσένα
Τὸ δάσος τὸ βαθήσκιωτο. Γυμνὰ τὰ θεῖα σου μέλη,
Μαστοί, λαγόνες γλαφυρὲς, σφυρὰ, κάλλη γραμμένα.
Καὶ στάζει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου τοῦ Ὑμητοῦ τὸ μέλι.

ΤΟ ΡΗΜΑΔΙ

Τὸ σπίτι τὸ ἀκατοίκητο, τὸ σκοτεινὸ ρημάδι
Πῶς μοιάζει, στὰ παράμερα τοῦ κόσμου, τῇ ζωῇ μου!
Τὸ παραστέκει, τῆς ζωῆς ὑστερινὸ σημάδι,
Μιὰ γάττι μαύρη, θλιβερὴ, στὴ στέγη του: Ἡ ψυχὴ μου.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Τὴν πεταλούδα ἐξήλεψε ἡ κοπέλα: Ὡ! καὶ νὰ ζήσω,
Πετῶντας στοὺς ἀνθότοπους, μιὰ ἐρωτικὴ στιγμή
Καί, μὲ τὸ κλάμα τοῦ βραδιοῦ, τὰ μάτια νὰ σφαλῇσω
Στὸ μνήμα, ποὺ θ' ἀνοίξῃ μου χιονάτο γιασεμί.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Περνᾷ ὁ τρελλός. Στενὴ ἡ ζωὴ τριγύρω του. Γελάει
Στὸ πέρασμά του ἡ ἀσχημιὰ, τὸν ζώνει ἡ ξεραῖλα.
Κι' αὐτός: περβόλι μιστικό, ποὺ ὁ σίφουνας μαδάει
Σ' ἀνέρο μέσα του χορό, χίλιων ἀνθῶν τὰ φύλλα.

ΑΣΑΛΕΥΤΗ ΖΩΗ

Ἀητέ, κάποτε ζήλεψα τ' ἀπότολμα φτερά σου,
Ταξιδευτὴς κι' ἀπαρνητὴς στὰ οὐράνια πλάτη ἀπάνω.
Μά, ὦ δέντρο, τώρα ἡ ἀσάλευτη πῶς μὲ τραβάει χαρά σου!
Στὸ χῶμα, ποὺ ριζώθηκα, νὰ ζήσω ἢ νὰ πεθάνω.